

έχουνε θάψη.

“Άξαφνα, στο βάθος, πιάνει κάτι τι σκληρό, τυλιγμένο σέ άσπρο χαρτί. Τό άνοίγει και κραά ! κάτι σπάει μέσα της. Μιά λαμπαδίτσα άναστασίμη τρέμει στά χέρια της μέ τά χαρτένια κόκκινα λουλουδία της, μέ τις δύο πάνινες κορδέλλες της—τή μία κόκκινη, την άλλη μαβιά,—μέ τά μαλακά της σκαλισμάτα, μέ τις ποιλίες της, τά τριάρια της που θαμπογυαλίζουν, μέ τό μσοκαμένο φυτίλακι της; και μέ τό θλιβερό σπάσιμο που κάνει την κορυφή της λαμπαδίτσας νά γέρνει κάτω, πρὸς τή γή... “Ω ! τί γνωρίζεις τή λαμπαδίτσα αυτή. Είπε η τελευταία που της άγόρασε η μητέρα της έδώ και είκοσι πέντε χρόνια. “Υστερα πέθανε. “Ε... ήταν βασανισμένη γυναίκα και η μητέρα της... “Αλήθεια, την έχει χάσει πιά τή φουσιωνομία της. Ναι, θυμάται μία μητέρα, μά όχι και τό πρόσωπό της... Μιά μητέρα που έκλαιγε πολύ... μια μητέρα που ήταν έγκυαταλειμένη και που έσχυρε μέρα νύχτα στην ζένη δουλειά... Μιά μητέρα που της άγόραζε κάθε Πάσχα μία δλάνθιστη λαμπαδίτσα...

Μιά μητέρα που σουρνόταν άρροστημένη, μά ως τόσο σηκωνόταν άπ' τό κρεβάτι για νάν την πάη τά μεσάνυχτα στην φωτεινή έκαινη χαρά που της γέμζε την ψυχή άπο χιλιάδες άναμμένα κεράκια !... Κ' ύστερα όλα σβύσανε κι' όλα σκοτεινίσασαν, κι' αυτή περνώντας άπ' τόν ένα στον άλλο, κατάντησε νά γενίρη... έδεινή που ήταν.

“Έξω η μέρα έσβυσε και μέσ στό δωμάτιο είχε άρχισή νά σκοτεινιάζει.

“Η Τούλα, καθισμένη στά χείλη της; άνοιχτή; κασέλας, μέ τό κεράκι στην ποδιά της, άφηνε τά δακρύα της νά τρέχουν ήσυχά ένθ' μέσα της ηλιανοήρχονταν μία-μία όλες οι θλιβερές ιστορίες, όσες την έκαναν νά πονήσει...

Κι' όταν πιά έσκοτεινίσασε όλότελα και τό δωμάτιο άδειασε άπ' όλα τά πράματα, τότε τά φλογισμένα της μάτια άρχισαν νά δύναν σπύθες, νά βλέπουν χιλιάδες κεράκια που, καθώς άναβαν, έδειχνε τό καθένα στή φλόγα του κι' ένα πρόσωπο, που έβγαζε θλιβερά κάτω πρὸς τή γή σβύνοντας και πάλι σηκωνόταν άνάβοντας, και που ήταν, λέει, η μητέρα της, μά είχε τή βασανισμένη όψη της γυναίκας, που λίγες ώρες πριν την είχε διώξει μέ τόση άπονία.

— Ματίνα !... έπιηξε μία φωνή,

— Τι είναι; έκαμε η χαμαρένια μπαίνοντας τρομαγμένη.

— Τίποτα, άποκρίθηκε η Τούλα μέ σφυρημένη φωνή, τυλιγντας στό χαρτί τή λαμπαδίτσα της.—“Άναψε τό φως, Ματίνα !

Κι' ένθ' η Ματίνα άναβε τή λάμπα, έκεινη άρχισε νά ρίχνη τά πράματα στην κασέλα, όποια τά σκέπασε πάλι μέ τό κάτισπρο σεντόνι, έκλεισε και πήγε νά πύσει στό κρεβάτι της.

—Μά δέ θά βγίητε άπόψε;

—“Οχι, είπε' είμαι λίγο άδιάθετη' κάτσε νά μου κάηξε συντροφία... Καί... άκουσε: άν ξανάρθη εκείν' η γυναίκα, μήν τή διώξε... θέλω νάν της πό. Καί, γυρνώντας άπ' τό μέσα μέρος, έκρυψε τό κλαμένο της πρόσωπο.

Αιμίλια Στεφ. Δάφνη

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

“Ο άληθινός εφευρέτης τών άγγελιών είναι ο πατέρας του μεγάλου φιλοσόφου Μονταν.

Σ' ένα έργο του ο φιλόσοφος αυτός άναφέρει τά εξής έπί λέξει :

“Ο μακαρίτης ο πατέρας μου έκανάτο πώς είχε μία σοφή ιδέα, που την έθεσε μάλλον πολύ γρήγορα σ' έφαρμογή. “Έγύρευε και πήγε τό προνόμιο νά στήση σέ μερικά μέρη πινακίδες, στις όποιες κολούσε, έπι πληρωμή διάφορες άγγελίες. Παραδείγματος χάριν ο ένας έγραφε : «Γυρεύω νά πουλήσω μαργαριτάρια». Άλλος πάλι έγραφε : «Γυρεύω ν' άγοράσω μαργαριτάρια». Τρίτος έγραφε : «Χρειάζομαι έναν ύπηρέτη» και ούτω καθ' έξής. “Ο πατέρας μου έκανάτο πώς μέ τό σύστημα του αυτό προσέφερε μεγάλες ύπηρεσίες στις συνλλαγές.

Πολύ άργότερα, φυσικά, η άγγελίες άρχισαν νά παίρνουν την έξέλιξη που έπληραν μέ την προόδο ίδιούς του τύπου, τά τελευταία αυτά χρόνια.

ΣΚΛΑΒΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Σαλπίζε ό σκλάβος πετεινός στον όρθρο τών κυμάτων :

— Ξύπνα λειβάδι πράσινο, ξύπνα [άνθισμένη φράξη], Ξύπνα βοσκή μέ τό λευκό κοπάδι [τών προβάτων !

Και τάχιστα κήμα του άπαντή: Μά [ταια σαλπίζε κράχη !. Παύλος Νηρέωνας

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

“Ο Άβραάμ Σμουσιμς έχει μονία μέ τό ψάρεμα. Τά ψάρια όμως δέν φαίνονται νά τόν συμπαθούν και πολύ γιατί μέ κανένα τρόπο δέν πλησιάζουν νά ταιμπίσουν τό άγκιστρι του.

Τις προάλλες, ο Άβραάμ, άφοι έπί μία μέρα δλοκλήρη σχεδόν προσπαθούσε νά πιάσει κανένα ψάρι, ύψωσε τέλος τό βλέμμα του πρὸς τόν ουρανό και μέ μεγάλη ταπεινότητα ψιθύρισε :

— Θεέ μου, σύ βλέπεις τήν άτυχία μου. “Ε, λοιπόν, ύπόσχομαι νά σου άνάσω μία λαμπαδά τόσο μεγάλη (κι' έδειχνε τό χέρι του) άν πάσω ένα ψάρι τόσο... (κι' έδειχνε τό μπράτσο του).

Ξανάρριξε ύστερα τό άγκιστρι του στην θάλασσα και περίμενε.

Περίμενε έπί πολύ. Και θά περίμενε άκόμη, άν δέν άπεφράζεν έγκαιρώ; νά προβή σέ δεύτερη ίκσειά πρὸς τόν “Υψιστο :

— Μεγάλε και Πανάγαθε Θεέ, ξαναψιθύρισε. “Ορκίζομαι νά κήσω μία λαμπαδά τόσο μεγάλη (κι' έδειχνε τό μπράτσο του) άν κατορθώσω νά πιάσω ένα τοσοδά ψαράκι (κι' έδειχνε τό δάχτυλό του).

Δέν είχε άπορώσεις καλά-καλά τά λόγια του, όταν έθιωσε πάλι νά ταιμπίη, στην άκρη του άγκιστριο του. “Εσήκωσε τήν πετονιά του ψηλά και τότε είπε πώς είχε πιάσει ένα μεγάλο και θαυμάσιο ψάρι.

“Ο πονηρός; Άβραάμ, βλέποντας πώς η ίκσειά του στό Θεό είχε ελοακουσθή, έκλεισε κορδιθενικά τό μάτι πρὸς τόν Ουρανό και είπε γελῶντας σαρκαστικά :

— “Ε, γέρο μου, είπε γραφέψ σου νά τήν παθαίνης πάντα άπό τους έβραίους... Σέ «τουμάρια» μία χαρά, ξ;...

“Έξαφνα όμως, ένα έλεγε τά λόγια αυτά, τό ψάρι τινάχθηκε άπότομα, έλευθαρώθηκε άπό τό άγκιστρι και έπεσε πάλι στό νερό.

— Τι διάβολο ! είπε τότε ο Άβραάμ, ρίχνοντας μία ματιά γεμάτη θυμό πρὸς τόν Ουρανό. Δέν περνάει λοιπόν, Θεούλη μου, άπό... άστεια του λόγου σου ; !... Σ' άστεύτηκα άθεοφέ... Και ξανάρριξε τήν πετονιά στην θάλασσα. Μά αυτή τή φορά, ο πονηρός έβραίος, δέν έπιασε ούτε κορδιό !

Σέ μία μικρή πόλη της Μεσομυριας Γαλλίας ύπάρχουν δύο δικηγόροι : ο κ. Κάν, και ο κ. Ντουράν. “Ο πρώτος είναι έβραϊός και ο δεύτερος καθολικός.

Μιά μέρα ένας χωριάτης παρουσιάζεται στό γραφείο του κ. Κάν.

— Καλημέρα μαίτρε !

— Καλημέρα, φίλε μου ! Πώς άπό δω ;

— Νά τι τρέχει : “Έχω μία μικρή δικη, για κάποιον φράχτη που χωρίζει τό χτήμα μου άπό τό χτήμα του γειτονά μου του Λεβ-μαρτί.

Και διηγείται λεπτομερώς όλη την υπό-θεση.

— “Ο Κάν άκοδει προερχτικά.

— Πολύ καλά, λείε στό τέλος; Άναλαμβάνω την ύπόθεσή σου. Θα τήν κερδίσουμε.

— Και... και... πόσα ζητείτε, μαίτρε ;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Πεντακόσια φράγκα για τέτοια μικροδουλειά ; Άλλ' άν τού αυτή περιπτώσει θά προτιμούσα νά δώσω όλο τόν φράχτη στον Λεβμαρτί.. Πεντακόσια φράγκα !... Στοιχηματίζω ότι ο κ. Ντουράν θά μου ζητήσει τά μισά.

“Ο Κάν του ρίχνει ένα περιφρονητικό βλέμμα. “Ο Ντουράν, ο δικηγόρος αυτός !... “Ο Κάν κάνει βόλτες, πάνω - κάτω, στό γραφείο του, προσπαθώντας νά εδρη ένα έπιχείρημα μέ τό ποιον νά πείσει τόν δύστηροπο πελάτη του. Τό βλέμμα του σταματάει έξαφνα σ' ένα μικρό άγαλματάκι που παριστάνει τόν Ροβαστιέρο τή στιγμή που ανεβαίνει στή λαμπατίτσα. Για μία στιγμή διατάζει... “Ο Ροβαστιέρος είναι ένα άπό τά συμπλαθέστερα του ιστορικά πρόσωπα. Έξαφνα όμως παίρνει την άπόφασή του και δείχνοντας στον έκθαμβο χωριάτη τό άγαλματό του λέει μέ σοβαρή φωνή :

— Νά !... Κι' αυτός έπίσης, διώρισε δικηγόρο του τόν κ. Ντουράν... Μά έχασε την ύποθεσή και τόν έκοψαν. Ξάν θες λοιπόν τρέβα στον Ντουράν !... (Άπό τό γαλλικό «Ριζ»)

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— “Ελεύθερος άνθρωπος είναι έκείνος που κίβερνά τή σκέψη του.

(Ντέ Γκασπαρέν)

— Είναι άσχημο νά ζητάη νά διαβάση κανείς στην καρδιά τών άλλων, ότι προσπαθεί νά κρύψη στην δική του.

Ρουσό

